

Hồi Thứ Hai Mươi Lăm

VÔ SONG PHÁI LẦM KẾ SA BIỂN LỬA

Trong tiếng la hét vang trời, hơn nửa số đệ tử Vô Song Phái đã tiến vào sào huyệt của Hắc Thủ Đảng, người nào cũng tinh thần hăm hở, chiến khí hăng say, ánh mắt ngập đầy thù hận, trong đầu họ lúc này chỉ có một chữ sát mà thôi.

Phi Dực Kim Mộc phóng đi nhanh hơn, sóng vai với Hạng Chân ngoảnh mặt sang nói:

– Hạng lão đệ, dường như không có gì bất trắc!

Hạng Chân giọng lạnh nhạt:

– Tại hạ thật lòng rất mong là vậy!

Bấy giờ hai người đã đến ngoài bức bờ tường cao to, lúc này đệ tử Vô Song Phái đã tiến vào cổng trang gần hết, tiếng la hét từ mọi nơi bên trong vọng ra, song dường như thiếu mất gì đó và pha lẫn gì đó.

– À phải rồi! Tiếng hò la đã thiếu mất sự ứng hợp của đối phương và pha lẫn sự kinh ngạc và hoang mang.

Hạng Chân thâm thở dài nói:

– Kim tôn chủ, ta vào đi!

Kim Mộc cười khảng khái:

– Đương nhiên rồi! Phen này có lẽ Hạng lão đệ đã lầm!

Song y vừa dứt tiếng, một tiếng nổ kinh thiên động địa đã vang lên, mặt đất rung động dữ dội. Rồi thì một cột lửa phun thẳng lên không và trong tiếng âm ì liên hồi, toàn bộ nhà cửa trong Vô Úy sơn trang đã sụp đổ, tiếp theo đó lại có vài tiếng nổ đing tai vang lên, trong sơn trang lại phun lên một vài cột lửa, thoáng chốc lửa đỏ đã nuốt chửng toàn bộ Vô Úy sơn trang.

Ngay khi tiếng nổ đầu tiên vang lên thì Hạng Chân đã nhanh nhẹn kéo Kim Mộc phóng ngược ra ngoài, đá vụn tung bay như mưa bắc, thật là khủng khiếp.

Hạng Chân giữ kín Kim Mộc lăn dài theo triền dốc, ánh lửa sáng rực cả Bi Thạch Sơn, mùi diêm sinh và lưu huỳnh ngập trong không khí.

Kim Mộc ho sặc sụa, mặt mày tím ngắt, không màng lau đi đất cát trên mặt, tức tối gào to:

– Thế là hết, chúng ta đã trúng kế, quân khốn kiếp thật là độc ác...

Hạng Chân y phục cũng bị cọ rách vài chỗ, chàng phủi đi cát đầy trên mình, đưa mắt nhìn Vô Úy sơn trang đã trở thành biển lửa, bình tĩnh nói:

– Thế lửa mãnh liệt hẳn là có nhiều chất cháy lợi hại, người của quý phái phen này thương vong ít ra cũng hơn nửa!

Kim Mộc vụt đứng lên, điên cuồng hét vang:

– Kim mỗ quyết thí mạng với chúng, lũ súc sanh tàn ác!

Hạng Chân vội nắm lấy vai y kéo xuống, giọng nghiêm lạnh nói:

– Kim tôn chủ đừng nóng nảy, đối phương nhất định không chỉ cho nổ hỏa được đơn giản như vậy đâu, hẳn là còn cao thủ mai phục trong bóng tối hầu diệt sạch chúng ta nữa.

Kim Mộc tức tối đấm ngực giậm chân hét vang:

– Hạng lão đệ hãy buông tay ra, mặc cho chúng ba đầu sáu tay thì Kim mỗ cũng quyết liều mạng với chúng!

Hạng Chân mỉm cười:

– Vậy sao chúng ta không ẩn nhẫn mà chờ thời cơ?

Kim Mộc trán nổi gân xanh, mặt đẫm mồ hôi điên cuồng hét to:

– Không, Kim mỗ quyết liều mạng với chúng...

Ngay khi ấy chừng hai mươi người hốt hãi từ trong biển lửa phóng ra, người nào cũng bước đi loạng choạng, thậm chí có kẻ bên mình còn bốc lửa, chiếc áo bào trắng thấy đều bị cháy nếu không còn nhận ra được màu sắc trước kia nữa.

Kim Mộc hai mắt cơ hồ lồi ra ngoài, dằng mạnh thoát khỏi tay Hạng Chân gào lên:

– Kim mỗ phải cứu họ, Hạng Chân đừng cản trở!

Rồi thì như một con thú điên lao tới, song vừa đi được năm sáu bước, bỗng tiếng thanh la vang lên inh ỏi từ dưới một khoảng đất trũng bên trái sơn trang, liền đó là ba mũi tên lửa ngũ sắc bay vút lên không, mấy trăm người áo đen từ trong tối ủa ra như sóng tràn.

Phi Dực Kim Mộc hét vang, đại loạn đao trong tay loáng lên một làn sáng chói lòa, hai tay vỗ mạnh, dưới nách liền hiện ra hai mảnh da mềm đỏ bóng hệt như cánh dơi. Thế là thân hình vạm vỡ của Kim Mộc lập tức bay lên không như một cánh chim to lướt đi xa hơn chín trượng.

Bọn Hắc Thủ Đảng chợt trông thấy một bóng đen to lớn từ trong tối bay ra, thấy đều kinh hãi la lên, ngay khi ấy ngọn đại đao của Kim Mộc đã từ trên giáng xuống, chớp nhoáng mười mấy tên áo đen đi đầu đã ngã gục, máu phun xối xả.

Thế nhưng tình trạng ấy chỉ trong chốc lát, lập tức Kim Mộc đã bị mấy trăm ngọn đao sắc bao vây. Y trừng mắt nghiêng răng, xông xáo như con hổ điên, đại loạn đao ngang dọc vung quét. Tiếng rú thảm thiết hòa cùng tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, bọn áo đen lần lượt gục ngã với máu tươi xối xả, song phía trước

ngã gục thì phía sau lại tiến lên không hề biết sợ chết là gì.

Xoay người một vòng to, ba gã áo đen đã bị tiện đôi ngang lưng, khấp người Kim Mộc đã dính đầy máu tươi, y lại xoay người, hai tay cầm đao vừa định tiếp tục chém giết, bỗng một chuỗi cười quái dị và ghê rợn như vang lên từ bốn phía. Kim Mộc lập tức cảm thấy tâm thần xao động, một vật sáng loáng nhanh khôn tả bay tới hết như một bàn tay ma quái.

Kim Mộc vội vỗ mạnh hai tay người cất nhanh lên cao ba trượng, lượn quanh một vòng trên không, y chưa trông thấy kẻ đột kích thì tiếng cười lại vang lên từ phía sau lưng.

Đại loan đao vung tít quét ra sau, đồng thời nghiêng người sang bên, khi Kim Mộc phát giác thế công của mình bị rơi vào khoảng không thì binh khí của đối phương đã giáng xuống đỉnh đầu, phen này thì Kim Mộc đã thấy rõ đó là một ngọn Lang nha bổng nặng trĩch đầy gai.

Vội vung Đại loan đao lên đỡ, coong một tiếng vang rền, Kim Mộc liên tiếp lộn nhào hai vòng, và đối phương cũng lượn vòng trên không rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất. Thì ra đó là một quái nhân xấu xí, thân hình rất thấp lùn, hai tay dài quá đầu gối, trên đầu có một chòm lông vàng hết sức quái dị.

Kim Mộc cảm thấy cánh tay tê dại, song chưa kịp nghỉ thở thì bóng người nhấp nhoáng lại thấy bảy tám ngọn quỷ đầu đao quét ngang tới.

Trong khi Kim Mộc giận dữ hoàn kích gã lùn cười âm trầm, cất giọng the thé nói:

– Kim Mộc lão quỷ, Bi Thạch Sơn lại dễ quấy nhiễu đến thế sao? Lão tử hôm nay mà không phanh da xẻ thịt người treo ngược xác của lũ Vô Song Phái các người để cho chó ăn thì lão tử không đáng được kể là người đã ngồi chiếc ghế thứ nhì trong Hắc Thủ Đảng!

Phi Dực Kim Mộc vũ lộng thần oai đại loan đao lấp loáng trong tay, lại có bốn gã áo đen gục ngã, song liền tức những người phía sau lại tiến lên.

Hơn hai mươi đệ tử Vô Song Phái vừa thoát ra từ Vô Úy sơn trang giờ đây cũng đã bị chừng ba trăm Hắc thủ đồ bao vây, người cầm đầu chính là quân sư Hắc Thủ Đảng Tấn Như Trần cùng lão ngũ Hồng Ty Tử Câu Khôi Khôi.

Hơn hai mươi đệ tử Vô Song Phái hầu hết đều đã thọ thương, trong số có một đại hán trọc đầu râu đỏ và Thanh điệp tử La Sài, song chẳng thấy Liệt hỏa kim luân Thương Tiên Thanh cùng Thập cửu phi tinh Lộc Vọng Phác đâu cả.

Thanh điệp tử La Sài trên vai trái có một vết chày nám rất to, trên mặt cũng có một vết đen sạm, tóc tai rối bời, quần queo cơ hồ mất đi cơ nửa.

Đại hán râu đỏ thì trên trán đầm đìa máu, nơi đùi cũng treo lủng lẳng một mảng thịt to, song dù vậy hai người cũng không chút sợ sệt, trợn mắt nghiêng răng suất lĩnh thuộc hạ tàn dư dũng mãnh xông vào kẻ địch đông gấp hơn mười lần.

Hạng Chân đã thấy rõ tình thế trước mắt song nhất thời chàng không sao tiếp cứu được, bởi ngay khi chàng định theo sau Kim Mộc xông vào vòng chiến thì đã có hơn năm mươi Hắc thủ đồ khác từ bên trái Vô Úy sơn trang ủa ra ngăn cản. Những người này thấy đều trước ngực có đeo một bàn tay bằng kim loại, họ đều là thuộc hạ Huyết Hồn đường phân tử cốt cán và tinh nhuệ của Hắc Thủ Đẳng.

Hạng Chân lạnh lùng quét mắt nhìn kẻ địch trước mặt, một người trung niên mảnh khảnh có gương mặt trắng nhợt vào hiên lành từ trong đám đông chậm rãi bước ra, người này cũng có đeo một bàn tay đen và trong lòng bàn tay có nạm một viên ngọc thạch màu đỏ tươi, Hạng Chân biết ngay đó chính là một nhân vật thủ yếu trong Hắc Thủ Đẳng.

Người trung niên nhìn Hạng Chân mỉm cười, giữa chân mày nhíu lại thành ba đường nhả hình chữ ba, giọng trầm thấp nói:

– Hoàng Long Hạng Chân phải không?

Hạng Chân gật đầu lạnh lùng:

– Đúng vậy!

Người trung niên đưa tay mân mê viên ngọc đỏ trong lòng bàn tay đen trước ngực giọng bình thản:

– Kẻ bất tài này là tứ đầu lãnh của Hắc Thủ Đẳng, thủ tọa Huyết hồn đường, đồng đạo võ lâm đều gọi kẻ bất tài này là Tiểu lang (sói cười) Du Phủ.

Hạng Chân xoa tay vào nhau:

– Quả nhiên là danh phù kỳ thật, rất hân hạnh!

Tiểu lang Du Phủ trầm ngâm đảo mắt nhìn quanh rồi cười nói:

– Tình hình trước mắt tựa hồ quá bất lợi cho quý phương đúng không?

Hạng Chân lạnh lùng:

– Trông bề ngoài là vậy!

Tiểu lang Du Phủ tiến tới một bước chậm rãi nói:

– Thẳng thắn mà nói, hành động rất không thân thiện phen này của quý phương chẳng lúc nào là không nằm trong sự giám sát của bọn này, cho mãi đến giờ quý phương mới biết là mình đã hoàn toàn thất thế, còn bọn này thì sao? Thật vậy trước khi quý phương mở cuộc tấn công thì đã biết quý phương chắc chắn bị diệt vong rồi!

Du Phủ làm vẻ đáng tiếc nói tiếp:

–Viễn trình công địch là rất bất lợi, điều ấy Hạng huynh cũng hiểu rất rõ, song hiểu rõ mà cố tình vi phạm thì thật là quá u ngu xuẩn. Quả thật bọn này tổn thất chẳng phải nhẹ, nhưng quý phương thì sao? E rằng còn nghiêm trọng hơn nhiều, giờ đây người của Vệ tự môn và Thiết tự môn đã hoàn toàn bị tiêu diệt, còn

Huyết tự môn tấn công từ mặt sau núi vòng lên, họ tự nghĩ là không bao giờ thất thiệt, kế hoạch này đã được sắp đặt chu mật, song bọn này đã biết rõ hết từ trước. Cửa sau Vô Úy sơn trang thủy đều mở tung, cung nghinh Lộc đại tôn chủ Huyết tự môn cùng thuộc hạ đi vào, hiện giờ có lẽ cũng đang ném mùi lửa đỏ, hoặc không chừng đều đã đi về chốn cực lạc cả rồi!

Hạng Chân khước môi co giạt một cái, thảo nào chàng đã không hề trông thấy bóng dáng Lộc Vọng Phác đâu cả, thì ra y đã theo con đường khác tấn công lên núi. Giờ đây chàng chỉ còn biết thăm cầu khẩn cho vị tôn chủ hào hùng ấy được bình an vô sự và dùng sức mạnh và hành động để rửa sạch nỗi nhục này cho Vô Song Phái mà thôi.

Tiểu lang Du Phủ phát nhẹ tay áo, vẻ hí hứng nói:

– Quý phương hãy còn để lại một toán người sẵn sàng tiếp ứng dưới chân núi, điều này bọn này cũng đã nghĩ đến, cho nên thập lão yêu của bọn này liên kết với các bằng hữu Xích Xam đội trước đây nửa giờ đã suất lãnh trăm tử sĩ Huyết hồn đường xuống núi. Theo kẻ bất tài này nghĩ, toán người ấy của quý phương là do một La Khuyên thối cầm đầu, có lẽ không thể nào chịu nổi cuộc đột kích sấm sét ấy.

Hạng Chân liếc mắt nhìn chỉ thấy Phi dực Kim Mộc đang giao chiến với gã lùn tay dài kia rồi.

Kim Mộc thân hình vạm vỡ, công lực hùng mạnh, song đối thủ của y lại có thân pháp hết sức nhanh nhẹn, chiêu thức thâm hiểm, cơ hồ không người nào giành được thế thượng phong.

Những Hắc thủ đồ khác đã chia ra nửa số tăng viện cho đồng bọn đang giúp công Thanh Diệp Tứ La Sài, hãy còn hơn trăm người đang vây quanh Kim Mộc, sẵn sàng thừa cơ đột kích.

Tiểu lang Du Phủ khẽ buông tiếng thở dài trầm giọng nói:

– Hạng huynh hẳn đã thấy rất rõ tình hình trước mắt rồi chứ? Kẻ bất tài này hết sức lấy làm tiếc cho Hạng huynh anh danh một đời lại tan nát tại Bi Thạch Sơn nhỏ bé này, và Hắc Thủ Đảng lại có nhúng tay vào thật hết sức áy náy.

Hạng Chân đưa mắt nhìn chiếc áo dính đầy máu tươi của mình lúc này đã khô thành màu tím sậm, song chàng hiểu trong đêm nay chiếc áo của chàng khó có thể khô hẳn máu, bởi vì rồi đây sẽ còn rất nhiều máu tươi dẫm vào nữa.

Tiểu Lang Du Phủ khẽ hắng giọng mỉm cười ôn tồn nói:

– Hạng huynh, kẻ bất tài này nghĩ cho anh danh trước đây của Hạng huynh, không đành lòng nhìn thấy Hạng huynh kết cuộc quá thảm, thế này vậy, kẻ bất tài này xin tự ý quyết định. Chỉ cần Hạng huynh chịu tự tuyệt tại đây, kẻ bất tài này cam đoan sẽ giữ toàn thân cho Hạng huynh, và quan quách huyết mộ cũng lo liệu chu tất, chọn một nơi phong thủy thật tốt mai táng...

Hạng Chân bỗng toét miệng cười quái dị hỏi:

– Thật vậy chẳng?

Du Phủ vừa trông thấy nụ cười trên mặt Hạng Chân, bất giác rúng động cõi lòng, không tự chủ được lùi ra sau một bước, vờ ra vẻ thành khẩn nói:

– Đương nhiên kẻ bất tài này xin lấy nhân phẩm đảm bảo!

Hạng Chân ngược mắt nhìn trời, ngay đến khi đối phương vừa nói đến tiếng đảm hai tay chàng bỗng vung nhanh, hai ngọn Đại long giác ánh vàng lấp lánh đã bay ra nhanh như chớp.

Song Du Phủ đã mỉm cười mọp người xuống đất, đồng thời miệng trầm giọng quát:

– Xuất thủ!

Hơn năm mươi gã áo đen Huyết hồn đường liền tức đồng thanh hét vang, nhất tể hùng hổ xông vào vung đao tấn công.

Đại long giác vụt vù xoay tít lao đi, tiếng binh khí chát chúa chạm nhau liên hồi, loáng cái đã có bảy tám gã áo đen gục ngã với máu tươi lênh láng.

Ngay khi hai ngọn Đại long giác vòng về, bỗng hai gã áo đen tướng mạo hung ác cùng lao tới, mỗi người ôm lấy một ngọn Đại long giác. Thế là hai lưỡi sắc hình bán nguyệt đã cắm phập vào ngực và đẩy họ bật ngược ra xa song hai tay họ vẫn ôm chặt lấy Đại long giác quyết chẳng chịu buông.

Ba gã áo đen vung động đại đao trong tay, từ ba hướng khác nhau cùng lúc công vào các nơi yếu hại Hạng Chân. Chàng thoáng nghiêng rồi xoay người, tả chưởng chớp nhoáng tung ra, rõ ràng chỉ có một chưởng vậy mà đã có hai gã áo đen rú lên thảm khốc và bật lùi ba bước, đồng thời chỉ nghe bộp một tiếng, gã thứ ba mặt đầy máu tươi loạng choạng thối lui.

Tiểu Lang Du Phủ vẫn tùm tùm cười hết như quỷ mị lướt tới, chẳng rõ từ bao giờ trong tay y đã có một thanh đoản kiếm lóng lánh chỉ dài chừng hai thước và rộng ba tấc, khi bóng y vừa hiện ra trước mắt Hạng Chân thì thanh đoản kiếm cũng đã đến sát mạn sườn chàng rồi.

Hạng Chân tức tốc lướt người sang trái năm thước, song chưởng vung lên, lại có hai gã áo đen miệng phun máu tươi xối xả và ngã lăn ra đất. Chàng không hề ngoảnh lại, nhấp nhoáng đã lướt người sang bên và cứ thế thanh đoản kiếm của Du Phủ thủy đều rơi vào khoảng không ngay trong đường tơ kẽ tóc.

Hạng Chân tung người lên cao, lộn người trên không, song chưởng vung lên liên hồi, hằng trăm bóng chưởng phủ trùm xuống kẻ địch.

Tiểu Lang Du Phủ tay phải rung động như sóng lượn, thanh đoản kiếm hóa thành ngàn đường sáng rất ư chặt chẽ, như một chiếc lưới bạc bay lên đón đỡ Hạng Chân.

Hạng Chân mắt đỏ quạch như muốn phun ra lửa, nhanh như tia chớp bay lượn trong làn kiếm quang của đối phương, tuy rằng thế kiếm của đối phương hết sức chặt chẽ, song chàng đã luôn qua khoảng khe hở ngay trong khoảnh khắc thời gian giữa kiếm này nối tiếp kiếm kia hết như một bóng u linh hư ảo.

Lạc Như Cửu Cửu kiếm pháp này chính là một trong số tuyệt chiêu đã thành danh giang hồ của Tiểu Lang Du Phủ mà cũng là môn võ nghệ mà y cho là đặc ý nhất, vậy mà lúc này y đã thi triển hết chín mươi chín kiếm nhưng đối phương vẫn không hề hấn gì mà thậm chí không chạm được đến vạt áo của người ta.

Tiểu Lang Du Phủ tung ra mười bốn kiếm tùm tùm cười nói:

– Hạng huynh võ công quả cao cường!

Hạng Chân nhanh nhẹn tránh khỏi kiếm thế đối phương, đồng thời phản công mười chín chưởng lạnh lùng nói:

– Bằng hữu không phải là đối thủ đâu!

Hai người tách nhau ra, Tiểu Lang Du Phủ dụ giọng nói:

– Hạng huynh ai mạnh ai yếu, bây giờ nói ra hãy còn sớm quá!

Hạng Chân lại chớp nhoáng tung ra mười ba chưởng, Du Phủ mỉm cười lui ra, Hạng Chân vừa định đuổi theo, bỗng đằng sau lưng vang lên một tiếng rú hết sức thê thảm.

Quét mắt nhìn thật nhanh, hơi ới, đệ tử Vô Song Phái giờ đây chỉ còn lại không đến mười người, tiếng rú ghê rợn ấy là của một Hắc thủ đồ, đôi mắt y đã bị móc mất, song ngọn quý đầu đao trong tay đã xuyên thủng ngực một đệ tử Vô Song Phái, lúc Hạng Chân nhìn thấy, hai người đang từ từ ngã xuống đất.

Tiểu Lang Du Phủ liền tức tấn công ráo riết hơn, cười nói:

–Rất là thú vị phải không?

Hạng Chân ung dung ngênh tiếp, nhếch môi cười nói:

– Chúng ta hãy mở cuộc hỗn chiến, thế nào? Như vậy sẽ có lợi cho chúng ta hơn!

Du Phủ sửng sốt, tình thế hết sức rõ ràng, nếu như hỗn chiến, với thân thủ của đối phương, tất nhiên chẳng dễ gì chế ngự, như vậy đối phương có thể tha hồ tung hoành trong cảnh hỗn loạn sẽ gây tổn thất nặng nề cho phe mình.

Thế là nụ cười như cô đọng trên môi Du Phủ, khiến sắc mặt y lại càng trắng nhợt nhạt hơn.

Hạng Chân liền tiếp tung ra mười hai chưởng trầm giọng nói:

– Bằng hữu chớ hồi hộp, bọn này là vậy đấy, đông người thì giao chiến thú vị hơn!

Du Phủ gượng cười:

– Họ Hạng kia, kẻ này thấy người là trang hảo hán nên mới đối xử theo đạo nghĩa giang hồ, với một chọi một, phân sống chết thắng bại rõ ràng, nếu người mà khiếp sợ lẩn tránh thì thanh danh cả đời sẽ trôi theo dòng nước chảy, chẳng còn gì nữa!

Hạng Chân cười kháy:

– Bằng hữu khỏi cần dùng phương pháp khích tướng ấu trĩ như vậy. Hạng mỗ có phải lẩn tránh độc chiến với tôn giá hay không trong lòng hai ta đều hiểu rõ!

Tiểu Lang Du Phủ sầm mặt bống quát to:

– Chúng đệ tử Huyết hồn, hãy liều chết giam chân y lại!

Song ngay khi ấy Hạng Chân đã vọt thẳng lên không nhanh khôn tả, chẳng một ai ngăn trở được chàng, khi bọn Hắc thủ đồ xông tới bao vây thì chàng đã lướt ra xa ba trượng rồi.

Tiểu Lang Du Phủ buông tiếng quát vang, tung mình cố sức đuổi theo, hơn ba mươi thủ hạ Huyết hồn đường còn lại cũng liền tức đuổi theo sau y.

Thoáng chốc Hạng Chân đã đến trước cửa cổng đã sụp đổ của Vô Úy sơn trang, lúc này Thanh Diệp Tử La Sài cùng đại hán đầu trọc râu đỏ với sáu đệ tử Vô Song Phái còn lại đã càng thêm nguy khốn hơn.

Thanh diệp tử La Sài trên mình đã có vài vết thương, gần trăm Hắc thủ đồ bao vây y, chung quanh chớp ngời ánh thép quỷ đầu đao, y cắn răng cố sức kháng cự, trán hần gân xanh và mồ hôi hòa lẫn máu tươi lã chã rơi xuống, y chẳng còn màng đến gì khác chỉ trừ chữ sát.

Tình trạng của gã đại hán râu đỏ lại càng khốn đốn hơn, Hồng Tị Tử Câu Khôi Khôi luôn bám sát theo tấn công y, xung quanh lại có hơn chín mươi Hắc thủ đồ sẵn sàng thừa cơ đột kích, lúc này máu tươi đã cơ hồ nhuộm đỏ áo bào trắng của y!

Ngoài ra hãy còn chừng ba trăm Hắc thủ đồ lẳng lẳng bao vây thành một hình tròn, do lão quân sư Tấn Như Trần suất lĩnh lược trận, chẳng khác nào một chiếc lưỡi hái tử thần.

Có bốn đệ tử Vô Song Phái đầu bù tóc rối đang đấu lừng vào nhau bên cạnh Thanh diệp tử La Sài, họ chẳng sợ hãi liều chết kháng cự, dưới chân ngổn ngang tử thi của các vị huynh đệ thấy đều máu thịt nhầy nhụa.

Hạng Chân hết như một đóa mây vàng bay tới ba trăm Hắc thủ đồ bao quanh lập tức kinh hãi la lên âm ỉ.

Tấn Như Trần vội ngược đầu nhìn lên, cũng bất giác giật mình ngơ ngác, tiếng quát giận dữ của Du Phủ từ phía sau vang lên:

– Tấn lão sư ngăn hẳn lại mau!

Tấn Như Trần liền hét vang tung mình lên không nhắm ngay bóng vàng vung

tay ném ra một chùm Ô lãng sa tuyết độc, trong lúc cát đen bay mù mịt, ngọn Thiết cốt tán (dù nang sắc) trong tay cũng đồng thời đâm thẳng ra.

Chiếc bóng vàng trên không bỗng cuộn lại rồi xoắn ra, hệt như một con rồng vàng lướt gió tung mây. Hạng Chân đã chệnh chéch vọt ra xa hơn hai trượng.

Tấn Như Trần tức tối, chưa kịp có động tác gì thì Hạng Chân đã hai tay cùng lúc vung ra, bốn ngọn Đại long giác với ánh vàng lấp lóa xoay tít bay về phía bọn Hắc thủ đồ bao quanh.

Tiểu lang Du Phủ lúc này cũng đã đến nơi, y thấy vậy liền hét to:

– Tất cả nằm xuống mau!

Song khi ấy đã có hơn hai mươi chiếc đầu rơi lông lốc trên mặt đất, bốn ngọn Đại long giác cùng chạm nhau trên không rồi lại chớp nhoáng lượn vòng bay đi, lại thêm mười bảy tên Hắc thủ đồ táng mạng tại chỗ.

Hạng Chân nhanh như chớp lao xuống, hai tay vung động liên hồi, một chuỗi tiếng lộp bộp vang lên. Chưa thấy bóng chưởng thì đã thấy có mười ba tên Hắc thủ đồ ở mọi phía khác nhau gục ngã, quỷ đầu đao mất chủ bay đi loạn xạ.

Hạng Chân vòng quanh lướt đi, tay chân cùng lúc thi triển, chỉ nghe tiếng thét rú của bọn Hắc thủ đồ vang lên không ngừng, cảnh tượng trông thật vô cùng thảm khốc.

Tấn Như Trần hai mắt mở to theo sát sau lưng Hạng Chân, mặc cho lão liên tục xuất thủ, song luôn luôn muộn hơn một bước.

Tiểu lang Du Phủ cũng cố hết sức muốn ngăn Hạng Chân lại, song cứ luôn bị thủ hạ mình cản trở, bọn Hắc thủ đồ tuy không dám công nhiên thoái lui nhưng thấy đều lẩn tránh phía sau, một khi đông người mà hoảng sợ là cục diện tức khắc hỗn loạn ngay.

Trong khi những Hắc thủ đồ trong vòng chiến đua nhau tìm nơi giữ mình, bọn Huyết hồn đường bên ngoài lại muốn xông vào tiếp viện, thế là cục diện đã hỗn loạn đến mức không sao khống chế được nữa.

Tấn Như Trần tức đến chòm râu bạc cơ hồ dựng đứng, diên tiết hét vang:

– Các huynh đệ Hắc thủ nghe đây, hãy cố dốc hết sức giết chết cho bằng được tên tiểu tử họ Hạng kia, không một ai được lùi bước!

Hạng Chân hệt như hổ xông vào một đàn dê, chưởng xuất là có người ngã gục, chân quét ra là có kẻ đoạn hồn, lúc này chàng đã đến bên bọn Hắc thủ đồ đang bao vây Thanh Diệp tử La Sài rồi.

Tiểu Lang Du Phủ đứng bên kia đám đông hỗn loạn tức tối hét vang:

– Người của Huyết hồn đường hãy từ bên ngoài vòng qua, chui vào trong làm gì vậy hả? Toàn là một lũ vô dụng!

Lúc này Thanh Diệp Tử La Sài nghiêng người tránh qua một đao, đại loạn

đao trong tay phật xuống, một gã áo đen gục ngã, liền tức sấn tới, đại loan đao đâm ngược ra sau, lại một gã áo đen bị xuyên thủng ngực.

Bốn đệ tử Vô Song Phái đấu lưng vào nhau lại có một người từ từ gục ngã với toàn thân đầy thương tích, máu tươi đã hoàn toàn nhuộm đỏ chiến bào trắng.

Hạng Chân nhún mình phi thân vào trong vòng vây, chẳng chút đình trệ, hai tay vung lên một vòng, bốn gã áo đen liền tức văng bay ra xa, chân phải chàng lại một chiêu Sao tinh thổi, liền thêm năm gã áo đen thủng bụng đổ ruột, ôm bụng ngã lăn ra, chỉ một thoáng chàng đã phá ra một khoảng trống.

Thanh Diệp Tử La Sài lập tức xông tới, soạt một tiếng, trên lưng đã bị chém bay một mảng thịt to, y tựa hồ đã không còn cảm thấy đau đớn nữa, một cước tung ngược ra sau một gã áo đen rú lên buông đao ngã gục.

Ba đệ tử Vô Song Phái cũng phát giác có một khoảng trống không xa, liền tức cùng lao về hướng ấy, song vừa được hai bước, một người đã ngã gục dưới đao bọn Hắc thủ đồ xung quanh.

Hạng Chân lại một chưởng đánh văng hai gã áo đen lao đến gần La Sài hối hả nói:

– La huynh, mau đến đây!

Song Thanh Diệp Tử La Sài đã tối mắt ù tai, không hề nghe tiếng nói của Hạng Chân, vung đao tấn công chàng ngay.

Hạng Chân nhanh như chớp chộp vào cổ tay cầm đao của La Sài, song sau một thoáng giật mình, La Sài đã tung chân đá ra.

Hạng Chân quát to, nắm lấy cổ tay La Sài xoay mạnh phập phập hai tiếng, đại loan đao đã đâm vào bụng hai gã áo đen từ bên cạnh công tới, lúc này La Sài mới trông rõ đối phương là ai.

Cổ họng kêu lên khùng khục La Sài khàn giọng run run nói:

– Hạng đại hiệp!

Hạng Chân buông tay xoay người lại đánh vỡ sọ một gã áo đen vừa lao tới trầm giọng nói:

– Hãy theo Hạng mỗ xông vào bọn chúng giết...

La Sài vừa vung đao kháng địch kích động đến nghẹn ngào nói:

– Hết rồi... Hạng đại hiệp... tất cả đã chết...

Hạng Chân lạnh lùng gằn giọng:

– Những tiếng nói ấy có thể báo thù tiết hận được sao?

Vừa dứt chàng đã xoay người phóng vút đi, xoay một vòng đã đánh ngã bảy gã áo đen chưa kịp lên tiếng. Hai đệ tử Vô Song Phái trong vòng vây đã có một người hét vang xông ra, đại loan đao trong tay đã chém bay đầu một gã áo đen

song cơ hồ như trong cùng một lúc, một ngọn quỷ đầu đao đã từ dưới đâm vào vai y.

Hạng Chân buông tiếng quát vang, tung mình lao tới, chớp nhoáng trong hơn mười gã áo đen đang bao vây gã đệ tử Vô Song Phái đã ngã gục hết nửa số.

Gã đệ tử Vô Song Phái ấy liền thừa cơ vung đao tới tấp, đâm thủng ngực một gã áo đen rút ra ngớ ngẩn chạy đến gần Hạng Chân giọng khàn nói:

– Xin đa tạ bằng hữu!

Hạng Chân chẳng nói chẳng rằng nắm tay y tung mình phóng ra.

Gã đệ tử Vô Song Phái này bị kéo đi loạng choạng hơn một trượng, miệng hãy còn gào to:

– Buông tay ra, ta phải giết...

Ngọn đại lao đao của Thanh Diệp Tử La Sài vừa bay qua cổ một áo áo đen, máu tươi phun ra dính đầy đầu mặt y.

Hạng Chân kéo gã đệ tử Vô Song Phái lướt tới quát:

– La huynh, xông ra vòng vây mau!

La Sài toàn thân rúng động cười vang nói:

– Không! Hạng đại hiệp, không chừng trong sơn trang hãy còn các huynh đệ còn sống, chúng ta không thể bỏ rơi!

Hạng Chân song chưởng quét về phía địch đang ồ ạt xông tới tức giận quát:

– Lúc này chính bản thân mình còn khó giữ được, làm sao cứu giúp được kẻ khác nữa chứ?

Thanh Diệp Tử La Sài rướm nước mắt:

– Hạng đại hiệp, van đại hiệp hãy để chúng tôi quyết một phen sống chết!

Hạng Chân bực tức giậm chân, chàng chưa kịp nói thêm gì thì Tiểu Lang Du Phủ đã phi thân tới, người chưa đến nơi thì giọng nói sắc lạnh đã vang lên:

– Họ Hạng kia, cứ lẩn tránh thế này thì người đã tính toán sai lầm rồi!

o O o